לשנה — אין עורכים ביקורת כזו. הסוכנים מחזירים את הכרטיסים שנשארו בידם — ולפי זה משלמים את הכסף להתאחדות. קרו מקרים שחלה טעות בספירה, כמו במישחק נגד סוטנהאם, לפני שנה. טעות, כמובן, יכולה תמיד לקרות. ואז יש לערוך את החשבון שנית: על־ידי ספירת הכרטיסים מחדש. אלא שהכרטיסים נשרפים ב־זריזות מאלפת, מיד לאחר הגשת החשבון, ואי־אפשר לספור אותם מחדש, במיקרה של טעות. אולם מאחר שאיש לא ספר את תלושי־הביקורת, ולא נערכה ביקורת כפולה בעזרתם, אפשר רק לשנות את המספרים לפי בקשת הסוכן — או להחדיין עמו בבית־משפט. עד כה שונו תמיד המספרים בשקט — כשכל שינוי פירושו הקטנה ברבבות לירות בהכנסות ההתאחדות.

* * *

מה יש לעשות?

ב שבוע הבא ייערך באותו איצטדיון מישחק בין נבחרות ישראל ואוסטריה, ואחריו עוד שני מישחקים בינלאומיים. לפי כל הסימנים, ישוב ויתרחש אותו מסע־רמייה.

מעשים אלה אינם עניינם הפרטי של קוני הכרטיסים ומוכריהם, ואף לא של ההתאחדות לכדורגל. שהרי, כאשר אין להתאחדות כסף — ותמיד אין לה כסף — היא מבקשת את עזרת המדינה. זו משלמת לה מכספי המסים, כדי שתוכל לקיים את ענף הספורט הפופולארי ביותר במדינה. משמע: כאשר נגזלים בצורה זו או אחרת כספי ההתאחדות — גוזלים את כספי משלם המסים.

אפשר למנוע זאת על־ידי כמה צעדים:

- ההתאחדות לא תמכור כרטיסי־הנחה — אלא לאלה שזכותם הרשמית לקבלם. יודפס עליהם מחיר רשמי יחיד. כרטיסי־הנחה שלא נמכרו על־ידי ההתאחדות, לא יימסרו למכירה בחוץ, אלא באשנב מיוחד ליד האיצטדיון, באמצעות ההתאחדות.
- על המשטרה לפקח על הסדרנים, מקבלי תלושי־הביקורת, שאמנם יתלשו את המחצית ולא ימכרו את הכרטיסים השלמים שהם אוספים.
- על המשטרה להקפיד, כי כל תלושי־הביקורת ייאספו בתיבות סגורות, והיא תפקח על ספירתם לאחר המישחק. מספר הביקורת יירשם בדו"ח רשמי, חתום בידי נציגי ההתאחדות והמשטרה. תיערך השוואה בין מספר תלושי הביקורת ומספר הכרטיסים שנשארו, ובין הקהל שנכח באיצטדיון.
- יש להדפיס את המספר הסידורי הרץ על שני חלקי הכרטיס, כדי שתמיד אפשר יהיה לדעת מי מכר אותו.

אם לא תפתח המשטרה בחקירה, ולא תנקוט אמצעים למניעת מעשים אלה בעתיד — לא יהיה מנוס מלשאול: מה האינטרס של מחוז תל־אביב לא לפעול נגד עבירות אלה?

אותו דבר יישאל לגבי ההתאחדות לכדורגל: מה האינטרס של כמה מראשיה לאפשר גניבות במאות אלפי לירות כל שנה?

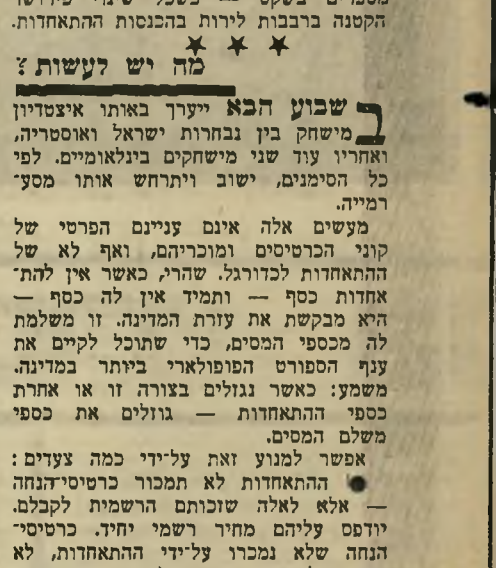

המשגיח ברוך אלימלך, שתפקידו להשגיח על הסדרנים באחת הנזדות של האיצטדיון.

במדינה

(המשך מעמוד 6)

ל־32 הדירות היו 150 מועמדים. ועדה מיוחדת דנה בבקשות, סיכמה את שמות 32 המשפחות המאושרות, שזכו כל אחת תמורת 16 אלף לירות לדירה שמחירה ב־שוק 25 אלפים לפחות.

כאשר התכנסה מועצת עיריית גבעתיים לאשר את שמות מקבלי הדירות, התעקש חבר המועצה הליברלי, רפאל הצבי, לדעת לפי איזה מדד חולקו הדירות.

„חילקנו שאלון ובו שאלנו על תנאי דיור נוכחיים,“ **השיב** קרייזמן, „ועל פי התשובות קבענו אצל מי המצב קשה יותר וזה קיבל דירה.“

„האם בדקתם אם ההצהרות, כפי שנמסרו בשאלון, הן מדוייקות?“ שאל הצבי.

קרייזמן נבוך. אפשרות כזאת לא עלתה כלל על דעתו. הצבי הציע מיד להוסיף לרשימה את עשרת השמות הבאים בתור ולעבור עם הוועדה אצל כל המועמדים, כדי לבדוק את המצב.

לכך לא הסכים קרייזמן: „איך אני יכול לעשות את זה, כששלחתי כבר אישורים למשפחות?“

המהומה שקמה על שאישורים נשלחו ל־לא אישור העירייה היתה ללא הועיל. ה־משפחות זכו במתנות ללא בדיקה ועיריית גבעתיים הוכיחה את אמונה באדם.

אורחים

היפנוט בע"מ

המהפנט המוסמך האחרון שהגיע לישראל, לסידרת הופעות, הינו הפעם אנגלי, ה־מתקרא רג' פארקר. **על מסיבת עיתוי נאים שלו מדווחת כתבת „העולם הזה“:**

מסיבות עתונאים לא הצליחו מעולם לענין אותי יותר מתוצאות הבחירות בדלהי. ואף על פי כן מצאתי את עצמי, בצהרי יום רגיל מאוד, יושבת בעיניים קרועות לרווחה בחדר המסיבות, בבית סוקולוב. לפני, בגודל טבעי ושביל באמצע, עמד המהפנט פארקר. „האמן הגדול והידוע ברחבי העולם,“ היה כתוב בעלונים, שדאג אמרגנו לחלק. מי לא שמע עליו! מובן שלישראל הוא לא הגיע בשמו האמיתי, „מטעמים אתיים־מקצועיים,“ הסביר המהפנט. אבל זה חשוב?

קשה לומר שהחדר היה ספוג אחירה סוגסטיבית באופן מיוחד. יתכן שאשמות בזה העוגות. אבל היה שקט מופרז יחסית, כשפארקר גילה לעתונות הישראלית את הנסיבות הטראגיות בהן מצא לראשונה שהוא מסוגל להשתלט על בני־אדם במבט עיניו הירוקות. היתה מלחמה, והוא היה חייל, והיה עוד חייל, אבל פצוע בבטן. אבל היא ליטף לו את הראש, והחייל נירדם בלי כאבים. אחר־כך לא יכלו להעיר אותו, ושוב פעם פארקר בא להציל. מאז היו לו עיניו המהפנטות הזדמנויות לא מעטות לבוא לעזרת האנושות הסובלת. הומוסכסואלים, אימפוטנטים, פסיכופאטים ולידות־ללא־כאבים עברו אצלו בהצלחה משגעת, והיו לו המון סיבובים רציניים בעולם.

מתנדבת יחידה. „את צ'רי,“ הצביע על יצור חמוד, עגול, בסביבות העשרים, שישב לידו. „מצאתי אותה בישראל. היא אובייקט מצויין, אבל לא מדברת עברית. את מבינה עברית, צ'רי?“ היא אומרת ש־לא, רואים? צ'רי עלתה על הכסא. היא ידעה את מלאכתה. „עינייך נעשות יותר ויותר כבדות. עיצמי אותן. עיצמי אותן. אני סופר עד שלוש ואז לא תוכלי לפותחן שוב. את תחת השפעה היפנוטית, השפעה היפנוטית. אחת, שתיים, שלוש.“ הוא עשה קליק באצבעותיו. „נסי לפתוח את העיניים, צ'רי. את יכולה?“ צ'רי הניעה את ראשה ביאוש מר. פארקר לבש מבט מנצח.

לתרגיל השני הוסיף פארקר סיכה ושאל בעליזות: „מי רוצה לדקור את צ'רי?“ פנים מלאות סלידה הביטו בו. נידמה לי שהצלתי את כבוד העתונות הישראלית, כשהתנדבתי יחידה למיבצע זה. אחר־כך שמצתי דעות חלוקות בנידון. רוע־לב אופייני של עמיתי. זרוע האובייקט היתה מתוחה לפנים כמיתר. משום כך, למרבית הצער, לא עשיתי את מלאכתי נאמנה. הסיכה לא חדרה. צ'רי, מכל מקום, לא הגיבה. לפארקר היתה, לפחות, הזכות המוסרית לחייך בניצחון.

בשתי הדקות הבאות צותה צ'רי לחזור לגיל שנתיים. היא סיגלה לשפתיה שירבוב תינוקי. „מה שמך?“ שאל אותה בסון רך. „מממממממממממ...“ תוציאה מפיה ולא סיימה, משום שפארקר סתם את פיה במוצץ גומי. היא מצצה אותו בצייתנות, בתנועות שפתיים תוקסניות ביותר של תינוק מורעב שבועיים, כשעיניה השחורות בוחנות בקרירות את תגובת העתונאים. „את תינוקת עכשיו, את מתנהגת כמו תינוקת,“ הזכיר לה. היא פלטה בכי תינוקי מגרונה. קליק, והמהפנט המוסמך הודיע שהיא חזרה לגילה האמיתי. „איך את מרגישה, צ'רי?“ „בסדר. מה קרה?“ היא שאלה, בהבעה תמימה.

אחת העתונאיות ביקשה מאוד לדעת מה יקרה לאובייקט הנירדם, אם פארקר ימות פתאום. מי יעיר אותו?

מי עצבני? צ'רי איבדה, בהמשך המסיבה הציבורית, את זיכרונה, חוש ההתמצאות שלה, לפי פקודת פארקר. העתונות שאלה אותה מי יושב על הכסא, לידה. פארקר ישב עליו. צ'רי ענתה שאף אחד. „איפה מיסטר פארקר?“ היא נשאלה בהמשך. „לא יודעת. איפה הוא?“ „נסע לחיפה,“ הודיעו לה. מיד לאחר שהמהפנט סיים לעשות את ה„קליק“, היא לבשה סרצוף מורמר: „איש אחד כאן אמר לי שנסעת לחיפה.“ „בלעדיי, צ'רי?“ „כן, ככה הוא אמר.“ פארקר זרק בה חיוך חביב: „לא הייתי עוזב אותך, יקירתי.“ חיוך הכרת־תודה התלבש על פניה.

ניסיונותיו של פארקר להפנט גם אותי היו עקרים. הוא זעם כשפקחתי בקלות את העיניים. איש נחמד, לא התכוונתי לשים לו רגל. להיפך, נירדמתי אמש לפנות בוקר, והייתי עייפה עד מוות, כשרה לשינה הגונה. הוא ניסה שוב, לשווא. ואז, לפני הצופים, האשים אותי שאני היא העצבנית, ואפילו במצב מסוכן, זקוקה לטיפול דחוף ואיך זה שהסתובבתי עד עכשיו, ללא עזרה רפואית?

ביקשתי לדעת אם מותי קרוב, כדי שאספיק להודיע בבית. פארקר הסביר שאין צורך, אבל הוא מציע שאעבור אצלו סידרת טיפולים היפנוטיים, שאתקשר אתו לחיפה, טלפון 81987, ואצא ממנו אדם חדש.

„או־קי,“ הכריז, „אז נערוך את הנסיון עם ההיפנוסקופ.“ פארקר הבטיח לבצע תרמה המונית בחדר. כל אחד מהנוכחים זכה לקבל פיסת נייר עגולה, מכוסה ספיראלות שחורות, וניצטווה להתרכז עמוקות במרכז העיגול. אולם ברגע הגדול, בו פקד „לא תוכלו לפקוח את העיניים,“ עשו כולם דווקא את ההפך, קבעו סופית את דעתו של המהפנט על העתונות הישראלית.

בחורה נפלאה! קרן אור בודדה עודדה את פארקר. שחקנית הקאמרי, ברכת נאמן, שצירפה משום מה את נוכחותה למסיבת העתונאים, נישארה ליד השולחן בעיניים עצומות. „אני אמשיך להפנט אותך,“ אמר לה, כשהוא זורק קריצה לשאר הנוכחים. השחקנית התחננה בעיניים עצומות: „אבל שאף אחת לא תדקור אותי ביכיה, טוב? אני נורא מפחדת מדקירות.“ שום דקירות,“ הבטיח לה, ושאל בלחש את הסובבים: „אולי אתם יודעים ממה היא סובלת? ממה היא רוצה להתפטר?“ היה זה אולי, אחד המעמדים בו לא היה אחד מן החבורה שיתמצא במקרה בבעיות האישיות של אחת הנוכחות. שולה רון, מכרה שלה, שנכחה גם היא, באה לעזרה: „פעם היא אמרה לי, שהיא סובלת מהשומן שלה.“

„מצויין. אני אציל אותה,“ קרא פארקר וכשהוא מלטף בתנועות ריתמיות את ראשה הגזוז של היפהפיה הנרדמת, נשא את התפילה, להיפנוס האל: „מרגע זה, תשנאי כל דברי מתיקה, שוקולד, סוכריות ועוגות. הם יעוררו בך בחילה. את עומדת להוריד ממשקלך מהיום והלאה. תהיי מלאה בטחון עצמי. תצליחי בכל השטחים. ותרגישי מצוין. אחת. שתיים. שלוש. פקחי את העיניים.“ היא פקחה. „איך את מרגישה? טוב, נכון?“

„כן, מאוד.“

„בחורה נפלאה,“ אמר לי פארקר, „כדאי לך ללמוד ממנה.“ הוא הגיש לה עוגה יבשה, שנותרה יחידה לפליטה על השולחן. היא סרבה בתנועת גועל־נפש. הייתי עייפה מכדי להיות אכזרית, ולהעיר את תשומת־לבו שאין צורך לעבור טראנס היפנוטי כדי לסרב לטעום מעוגה בעלת הופעה מדכאת כזאת, ושאפילו ברכה עצמה לא העזה לי־געת בה קודם, למרות שהיתה מונחת לפניה שעה תמימה.

השחקנית נאמן ניראתה, כעבור שבוע מאז, עגלגלה כתמיד, אולי קצת יותר: „רזיתי נורא. מרגישים, לא? אני מרגישה רילקסד נורא ויש לא המון ביטחון עצמי. לא טוען עוגות וקצפת. וכשאני במסעדה, אני מבקשת מבן הזוג שיזמין רק בשבילו.“ אין ספק שחוג המעריצים שלה גדל מאז.